

Światowy Dzień Życia Konsekrowanego
2 lutego 2019

List jubileuszowy – 2019 Świadectwo miłości

Drogie Siostry Jubilatki w 2019 roku,

Z wdzięcznością i radością gratuluję każdej z Was w rocznicę pierwszych ślubów zakonnych złożonych 25, 40, 50, 60, 70, 75 lub 80 lat temu! Niech Siostry odczują na nowo światło Chrystusa i miłość naszego zawsze wiernego Boga, obchodząc ten moment w Waszym życiu. Modlimy się, aby Bóg Wam błogosławił, obdarzając pokojem i radością, gdy będą Siostry podejmować refleksję nad tym, co te lata wniosły w Wasze życie oraz rozeznawać i odpowiadać na nieustające wezwanie Boga do miłości.

Ważne jest, aby zaznaczyć Dzień Życia Konsekrowanego, który przypomina nam o naszym powołaniu do bycia światłem Chrystusa w świecie. Wasz jubileusz jest wspaniałym źródłem światła i nadziei dla nas, Waszych sióstr i dla świata. Świadectwo Waszego życia inspirowa i wzmacnia każdą z nas na naszej drodze.

Wszystko zaczyna się od spotkania z Bogiem, spotkania z Bożą Miłością. Wejście na drogę życia konsekrowanego ma swój początek właśnie w takim spotkaniu, w którym odkrywamy wezwanie. Pisząc ten list, modliłam się za każdą z Sióstr i zastanawiałam się nad spotkaniami, które doprowadziły do Waszego przymierza miłości z Bogiem. Które ze słów usłyszanych na początku, pozostają w Siostrze do dziś (por. 1 J 2, 24); jakie słowa stały się Siostry życiem i dają Siostra o nich świadectwo? Nie tyle słowa, jakie wypowiadamy, ile życie, które przeżywamy, świadczą o naszym spotkaniu z Bogiem.

❖ O jakim spotkaniu z Bogiem daje Siostra świadectwo w swoim życiu?

Świadectwo radości

*Jako osoby zakonne oddane służbie apostołskiej,
jesteśmy znakiem radości i wymogów wynikających z naśladowania Chrystusa.*

(JP, K 43)

Radość płynie z naszego spotkania z Bogiem i życia z pewnością, że jesteśmy kochane przez Boga. „Gdziekolwiek są osoby konsekrowane, tam zawsze jest radość!” – pisał papież Franciszek.

W jaki sposób jesteśmy świadkami radości? Czy z jakiegoś powodu, zastanawiała się Siostra nad tym? Kilka lat temu, gdy czekałam z dwójką młodych ludzi na autobus w Nairobi, stanęłam przed tym pytaniem. Byli ciekawi, co robię w tej części miasta, a po moim wyjaśnieniu, wyrazili zdziwienie, że jestem siostrą zakonną. Powiedzieli, że siostry, które znali, wydawały się smutne, rozczarowane, a nawet rozgniewane. Od tego momentu, bez oceniania, stałam się bardziej uważna i starałam się spojrzeć innymi oczami na to o czym, jako osoby zakonne, możemy dawać świadectwo i w jaki sposób to czynić.

Autentyczne świadectwo w życiu konsekrowanym charakteryzuje się radością. Jednak mamy świadomość prawdziwych wyzwań w życiu osób zakonnych w dzisiejszych czasach. Bywają chwile, kiedy wymagania naśladowania Chrystusa są bardzo duże i stają się uciążliwe; kiedy radość z wyrzeczenia się siebie, z całkowitego oddania się naszemu miłującemu Bogu, zostaje zagubiona. Jednak wciąż pozostaje dla nas wezwanie: „aby służyć Bogu w Trójcy Jedynemu przez całe nasze życie z radością...” (Błogosławiona M. Teresa, 714).

❖ W jaki sposób życie Siostry było świadectwem radości?

Świadectwo gotowości

Umocnione łaską Chrystusa, idąc za Jego przykładem, jesteśmy gotowe ze względu na Królestwo Boże, przyjąć braki, zniewagi, prześladowanie, a nawet śmierć.

(JP, K 17)

Całe życie Jezusa było aktem miłości za życie świata. Po to został posłany, aby wszyscy mieli życie, i mieli je w obfitości (por. J 10, 10). Nasza Konstytucja *Jesteście Posłane* przypomina nam nieustannie o naszym wezwaniu do radykalnego naśladowania Chrystusa, do gotowości ponoszenia kosztów miłości.

Podążanie za Chrystusem doprowadzi ostatecznie do krzyża. Św. Bonawentura napisał, że „nie ma innej drogi do serca Boga niż przez płonąca miłość ukrzyżowanego Chrystusa”. My, Siostry Szkolne przyjmujemy tę prawdę. „W miarę jak upodabniamy się coraz bardziej do Chrystusa, przyswajamy sobie Jego sposób życia.” (JP, K 46).

Przez nasz chrzest i konsekrację zakonną, poznajemy siebie jako umiłowane przez Boga, a ta miłość nas odnawia, przemienia i posyła do misji. Zaangażowane w posłannictwo Boga, jesteśmy włączone w istotę całopalnej Ofiary Chrystusa, przynaglone do składania naszego życia w ofierze, aby inni mogli żyć (por. JP, Słowo wstępne, K 33-34). Jubileusz jest dla nas momentem kontemplacji tego, jak doświadczałyśmy tej rzeczywistości w naszym życiu, w jaki sposób ją przeżywałyśmy i w jaki sposób inne osoby dawały nam o tym świadectwo.

Ewangeliczna historia o wdowie, która dała swój ostatni grosz, całe swoje źródło utrzymania, podkreśla jej całkowite zawierzenie Bogu, które sprawiło, że potrafiła oddać Bogu wszystko. Często widziałam to w obozach dla uchodźców, gdy wdowy podchodziły podczas Mszy św., ofiarując swoje kilka monet, uzyskane ze sprzedaży niektórych skromnych racji żywnościowych. Nasze życiowe oddanie również musi opierać się na tak pełnym i odważnym zaufaniu.

W naszym dzisiejszym świecie, bardziej niż kiedykolwiek wcześniej, wydaje się konieczne, żebyśmy przyjęły prorockie świadectwo charakterystyczne dla życia konsekrowanego i profetycznie głosiły pierwszeństwo Królestwa Bożego (por. JP, K 12). „W naszym świecie, gdzie ślady Boga wydają się często zatarte, pilnie potrzebne jest zdecydowane świadectwo prorockie osób konsekrowanych. Wierność własnemu charyzmatowi nakazuje osobom konsekrowanym, by dawały wszędzie świadectwo jednoznaczne i jawne — na wzór proroków, którzy nie boją się narazić nawet własnego życia” (Papież Jan Paweł II, *Vita Consecrata*, 85).

Umocnione łaską i przykładem Chrystusa, jesteśmy poruszone wołaniem poniżonych i jękiem stworzenia. Otwieramy się na cierpienia innych, będąc gotowe by przyjąć i ponieść ich cierpienie. Pielęgnowując współczujące serce, odkrywamy odwagę, by płakać – płakać łzami Boga, kochać sercem Boga. Jak to wyraził psalmista, Bóg zapisywał cierpienia, przechowywał łzy (por. Psalm 56). Bóg cierpi. Bóg płacze, ponieważ kocha. Jesteśmy gotowe cierpieć, aby zaświadczyć o miłości Przedwiecznego.

❖ W jaki sposób Siostry życie było świadectwem gotowości ponoszenia kosztów miłości?

Świadeictwo Bożej miłości

*Bądźmy przejrzystym świadectwem niepowtarzalnej miłości Boga, który w Jezusie
Chrystusie stał się Człowiekiem...*

(JP, Słowo wstępne)

Boża miłość! Jak możemy kiedykolwiek zacząć pojmować tę głęboką, lecz wcieloną tajemnicę? *Jesteście Posłane* wzywa nas nieustannie do uznania tego, że Bóg pierwszy nas umiłował i kocha wiernie, osobiście, nieodwołalnie, radykalnie, bezwarunkowo, powszechnie. Kontemplując tę tajemnicę, jesteśmy pochwycone przez Bożą miłość i uświadamiamy sobie, że jesteśmy z miłości i dla miłości.

Dar Chrystusa z samego siebie objawia trwający, całkowity dar Boga samego, Bożej miłości wszystkich, dla życia wszystkich. Boska miłość jest nieskończona i natychmiastowa; przychodzi do nas w naszej otwartości, obejmuje nas i przepływa przez nasze życie do świata poprzez nasze słowa i czyny, przez naszą najgłębszą istotę. Miłość Boga, którą spotykamy, musi być ucieleśniona i odpowiadać na rzeczywiste, nawet zwyczajne potrzeby.

Zaczynamy rozumieć, że Boża miłość jest pokorną, wrażliwą miłością. „Bóg jest bezbronny ... ponieważ Bóg jest wiecznie zaangażowany we wzajemność, aby z naszych relacji uczynić Boże poruszenia” (Simón Pedro Arnold, OSB, „Tajemnica wcielenia: Objawienie Trójjedynego Boga jako Boga wrażliwego”, Zebranie LCWR 2018). Bóg jest wrażliwy i przychodzi do nas w tej bezbronności, spotykając nas w naszej bezbronności.

W głębi naszego istnienia odczuwamy nieugaszone pragnienie Boskości, aby być głębiej zjednoczone z naszym Bogiem. Mocą Ducha przekraczamy siebie i wchodzimy w głębszą komuniję z Bogiem w Trójcy Jedynym. „Duch, nieskończona więź miłości, jest wewnętrznie obecny w sercu wszechświata, ożywiając i pobudzając nowe drogi” (*Laudato Si'*, 238).

W wyrażeniu „nieskończona więź miłości” rozpoznajemy i odczuwamy moc miłości, która jest wiecznym związkiem, relacją, komuniją. Słowo „inspirujący” sugeruje siłę kreatywności i ruch do przodu, które wnoszą nowość, „nowe ścieżki”, nowe życie. Umocnione, aby być świadkami Bożej miłości, głosimy na nowo Boże królestwo miłości i komunii.

„Jedność jest różnorodnością przyjmowaną, chronioną i utrzymywaną przez nieskończenie wielkoduszną miłość” (Richard Rohr, OFM, „Trójca Święta: Jedność w różnorodności”, 3 marca 2017 r.). Wizja Pięćdziesiątnicy objawia uniwersalny projekt Bożej miłości, miłości, która obejmuje całą ludzkość i stworzenie, wydobywając jedność, która ma źródło w sercu Boga. Poprzez nasze życie jako osób zakonnych, bądźmy zawsze żywymi świadkami Bożej miłości.

❖ W jaki sposób Siostra rozpoznała i dawała świadectwo miłości Bożej?

Drogie Siostry Jubilatki, Wasze życie jest świadectwem nieodwołalnej miłości Boga, Bożej miłości; jest źródłem naszej radości i wdzięczności. Wasze życie sprawia, że ta pokorna, Nieskończona Miłość, która daje wszystko, staje się dla nas widzialną. Razem z Siostrami świadczymy o miłości i ją świętujemy.

Z miłością i modlitewnym wsparciem,

Sister Roxanne Schares

Siostra Roxanne Schares, SSND
Przełożona Generalna